



Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan:

G. D. DUURSMA,  
Achter de Hoven 114 bis,  
LEEUWARDEN.

**Redactie:**

G. D. DUURSMA.  
J. M. VAN DEN HOUTEN.

**Girorekening**

No. 133550 - DRUMPT bij Tiel.

Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat  
Adres:

Mej. J. J. E. v. D. THOORN,  
Amalia van Solmsstraat 80,  
DEN HAAG.

**Bestuur:** CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, Nieuweg 73; Mej. J. J. E. v. D. THOORN, *Secretaresse*, den Haag; J. CASTEELN, *Penningmeester* (tijdelijk), Nijmegen, Hindestraat 42; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

## MERKWAARDIGE KNOPVORMING BIJ GYMNO-CALYCIUM MIHANOVITCHII.

De heer J. P. M. V l e k k e te Bergen op Zoom schrijft:

In de November-aflevering van Succulenta zag ik een artikeltje over Gymnocal. Mihanovitchii.

Hierbij stuur ik U — ter eventueele aanvulling daarvan — een foto van de zonderlinge bloeiwijze die mijn exemplaar (dat ik ongeveer 1928 bij D e L a e t geënt kocht) in 1934 ontwikkelde.



Merkwaardige knopvorming bij *Gymnocalycium Mihanovitchii*.

Foto Vlekke, Bergen op Zoom.

Uit een schijnbaar verdroogde bloemknop, die al een paar jaar

oud was, (zie de afstand van de bloeiwijze links tot het centrum en vergelijk daarmee de plaatsing van de normale knop rechts van het centrum) ontwikkelde zich een tiental bloemen tegelijk, waarbij van een viertal de bloembuis nog gedeeltelijk vergroeid was. Van dit verschijnsel heb ik nooit een ander voorbeeld gezien.

Vrij normaal is, meen ik, dat zich uit een niet doorkomenden bloemknop een zijscheut ontwikkelt, wat zich ook aan deze plant heeft vertoond. Zie de zijscheuten rechts onderaan, die trouwens ook abnormaal ontstaan zijn. Eerst ontstond er een klein rose gekleurd bolletje. (De rose kleur waarschijnlijk te danken aan de zeer dunne huid).

Daarop ontwikkelde zich later een viertal normale zijscheuten, waarvan er nu ook een bloeibaar schijnt te zijn. Er ontwikkelde zich n.l. dit jaar een — trouwens niet doorgekomen — knop.

Wat de kleur der bloem betreft, waarvan in het bedoeld art. ook sprake is, die bij mijn exemplaar is eenigszins groenachtig wit (veel minder groenachtig dan b.v. de bloem van *Gymnoc. Nettleianum*). In de schutbladen vindt men overheerschend lichtgroen en bruinachtig rose.

Bovengenoemd verschijnsel is zeer merkwaardig en onder de abnormaliteiten te rangschikken, daar, behoudens enkele uitzonderingen, bij de cactussen op elk areool slechts één bloemknop gevormd wordt.

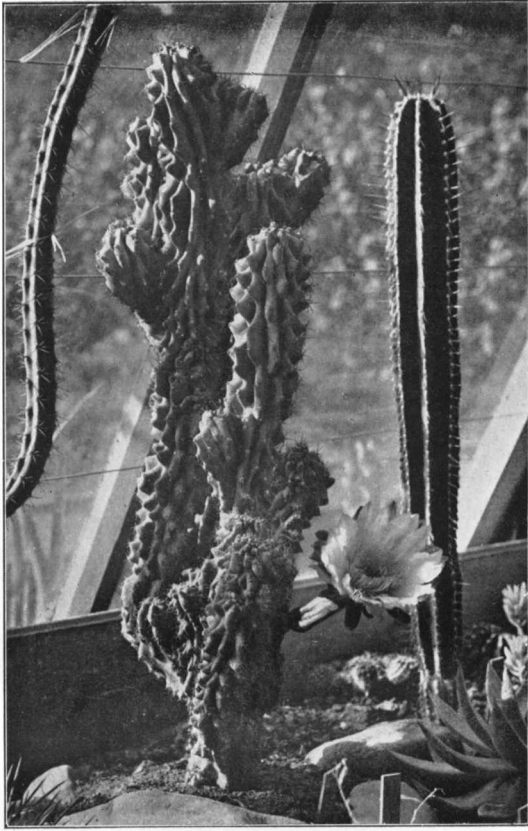
Wij houden ons voor dergelijke mededeelingen steeds vriendelijk aanbevolen.

Red.

## BLOEIENDE ROTSCACTUS.

In de kassen van het Laboratorium voor Tuinbouwplantenteelt te Wageningen kwam begin September een exemplaar van *Cereus peruvianus var. monstrosus*, de bekende rotsactus, in bloei. In vorige jaargangen is deze bloei wel vaker beschreven, maar zulks blijft toch altijd een zeldzaam voorkomend verschijnsel. De hoogte van de plant in kwestie is ongeveer 60 c.M. en naar schatting is het een pl.m. 35 jaar oud exemplaar.

Eigenaardig is het, dat de bloem zich bij deze plant dicht bij den grond ontwikkelde. In ons plaatwerk „Succulenten in Beeld



*Cereus peruvianus* var. *monstrosus*.

en Woord" is op bladz. 33 ook een bloeiende rotsactus afgebeeld, welke een bloem aan den top vormde.

G. D. D.

### SEDUM NUTANS.

Deze succulent is in onze collecties meer bekend als *Cremonophila nutans* Rose B e r g e r beschrijft haar in zijn handboek „Crassulaceae" evenwel als *Sedum nutans*, waarom het ons beter lijkt die benaming te volgen. Met *Sedum pachyphyllum*, *S. allantoides*, *S. Adolphi*, *S. Nussbaumerianum* en *S. Treleasii*, meerendeels tame-

lijk bekende soorten, rangschikt Berger haar tot de sectie Pachy-  
sedum. Alle behoren in Mexico thuis; *Sedum nutans* groeit voor-  
namelijk op min of meer vochtige, met mos bekleede rotshellingen.  
't Is een soort, welke, om mooi gedrongen te blijven, in het volle  
licht moet staan. 's Zomers kan men tamelijk water geven, 's win-



*Sedum nutans* Berger (*Cremnophyla nutans*. Rose).

ters niet meer dan strikt noodzakelijk is om schropelen der dikke,  
levendig groene bladeren te voorkomen. De geelachtig-groene bloe-  
men staan in een dichte bloeiwijze aan den top der eenigszins  
hangende bloemstengels. Vandaar de soortnaam „nutans” (= knik-  
kend, overhellend).

G. D. D.

## BEHANDELING VAN ONZE MESEMS.

*December.*

December, de donkerste maand van het jaar. Aan onze Mesems doen we niets. Ze behooren allen in de rustperiode te zijn, met enkele uitzonderingen in de vorige maand genoemd (*Monillaria*, *Frithia*). Ook *Faucaria* krijgt eens of tweemaal in deze maand een weinig lauw water, evenals de zaailingen. Wanneer *Argyroderma* gaat rimpelen geven we, evenals aan *Rimaria* wat warm water. Niet te veel, want dan komen de nieuwe bladparen door gebrek aan licht min of meer op een steel te staan.

Zelfs het ongedierte slaapt of doet alsof. De planten ook in deze maand geregeld controleeren. De temperatuur houden we, zooals in de vorige maand is aangegeven. Het luchten wordt niet vergeten.

Rottende deelen worden weggesneden, de wond bedekt met gips of houtskoolpoeder. In sommige gevallen is het noodzakelijk de gave deelen af te snijden. De wond in droge lucht eenige dagen laten opdrogen, dan de stekken voor het grootste gedeelte of geheel in fijn droog zand zetten en omstreeks Maart laten bewortelen. Zorg dragen bij het afsnijden het vegetatiepunt niet te beschadigen. Het wil wel eens lukken een half doorgesneden *Ophthalmophyllum* of een blaadje van een *Titanopsis* geworteld te krijgen, maar er is geen vegetatiepunt; de plant, of liever het blaadje groeit niet verder en gaat ten slotte dood, hetgeen soms pas na twee of drie jaar gebeurt.

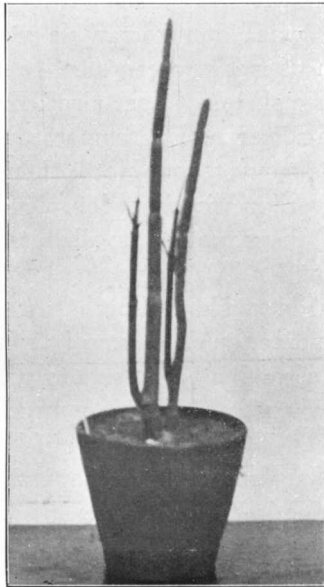
F. SWÜSTE.

## CEROPEGIA FUSCA C. Boile.

Deze eenigszins zonderling uitzierende plant kreeg ik onder den welluidenden naam van „fuscabella”, wat klaarblijkelijk een foutieve samenvoeging was van den soort- en met den auteursnaam. Gelukkig bezitten we van fusca een goede beschrijving in Berger's handboek van de Stapelieen en zodoende was het met den burgerlijken stand spoedig in orde.

*Ceropegia fusca* is een succulente struik met rechtopstaande griffeldikke takken (zonder melksap), welke geled zijn en van een eigenaardige paarsbruine kleur. Hierop heeft de soortnaam waarschijnlijk betrekking, want fusca beteekent lederkleurig bruin. De jonge takken zijn met een fijn wit waas berijpt. De blaadjes zijn

tegenoverstaand, doch bevinden zich alleen aan de jonge scheuten. Ze zijn kort-toegespitst met iets dikkeren middelnerf, 3—5 c.m. lang, nauwelijks een  $\frac{1}{2}$  c.m. breed en vallen spoedig af. De bloemen zijn van het bekende lantarentjesmodel, zooals we die kennen van *Ceropegia Woodii*, doch veel grooter (ruim 3 c.m.) matbruin met chocoladekleurige nerven en een geel kroontje. Ze komen uit de knopen en staan rechtop.



*Ceropegia fusca.*

De plant is afkomstig van de Canarische eilanden, waar ze op Gran Canaria worden aangetroffen in de zoogenaamde Barranco Seco, droge vlakten, waar ze tusschen de Euphorbia's groeien. Op haar natuurlijke standplaats schijnen de smakelijke en niet-giftige planten gaarne door geiten te worden gegeten, wat de reden is, dat ze zoo goed als uitgeroeid zijn. Gelukkig heeft men een 30-tal jaren geleden planten overgebracht naar den beroemden tuin van la Mortola en vandaar uit hebben ze hun intrede in onze verzamelingen gedaan. Ze laten zich gemakkelijk uit zaad kweeken (Zie catalogus F. A. H a a g e).

Het merkwaardigste van deze plant is haar groote gelijkenis met verschillende Kanarische wolfsmelksoorten, een overeenkomst, die

alleen te verklaren is uit de klimaatsomstandigheden, die bij overigens geheel verschillende geslachten dezelfde aanpassingen te voorschijn riepen. Iets dergelijks zien we bij *Rhipsalis Cassytha* en *Euphorbia pendula*, die wel niet in dezelfde streek groeien, doch die in niet-bloeienden toestand zooveel op elkaar gelijkten, dat alleen de nimmer falende proef met den speldeprik in staat is de laatste als een wolfsmelksoort te herkennen. Op het verschijnsel der dubdelgangers onder onze succulenten is al meerdere malen gewezen en daarom doet het ons genoeg met *Ceropegia fusca* een nieuw voorbeeld te kunnen toevoegen aan de steeds grooter wordende reeks.

v. d. H.

### ALLE DRIE ALOE VARIEGATA?

Wat zijn succulentenminnaars in een groote stad toch te bejden!

Ze kunnen gemakkelijk andere liefhebbers vinden, die al lang met hetzelfde bijltje gehakt hebben, waar ze geregeld een kijkje nemen, af en toe eens wat losmaken, van wie ze veel kunnen leeren, bij wie ze steun en hulp en voorlichting vinden. Ze kunnen een kring vormen, die den onderlingen band versterkt en de liefhebberij bij iedereen nog hooger opvoert, enz. enz.

Maar dan wij, die meer afgelegen wonen, vèr van andere ervaren succulentenvrienden, verstoken van elk nauw contact met ieder, die een steentje zou kunnen bijdragen aan onze kennis en ervaring!

Wij moeten zoo maar te hooi en te gras onze kennis vermeerderen, omdat we grootendeels alleen op ons zelf zijn aangewezen.

Onze handleidingen, albums en studieboeken moeten ons een handje helpen.

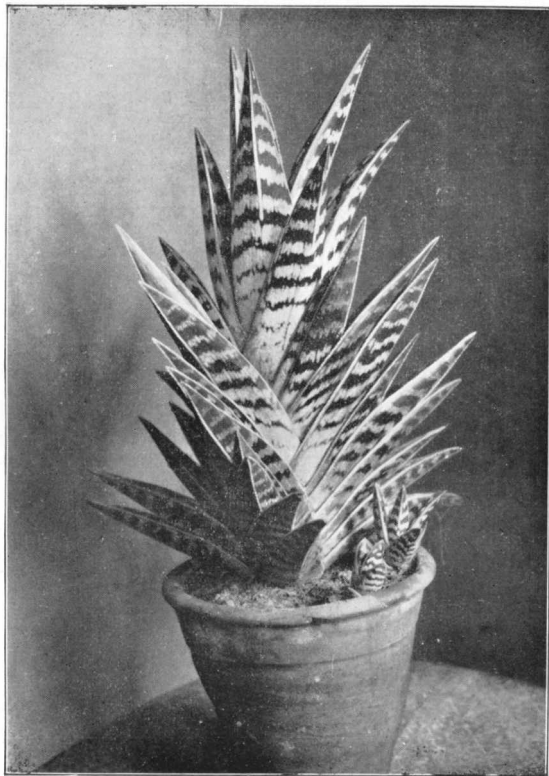
Geen wonder, dat we dan ook iedere maand vol verlangen het komende nummer van *Succulenta* tegemoet zien, het blij uit de bus halen, het dadelijk vlug even inzien, om het later op ons gemak van voor tot achter uit te spellen, en in een alphabetischen klapper het allervoornaamste te noteeren.

Als we ons maandblad niet hadden (ik lees het al jaren), dan zou bij velen in de „binnenlanden” stellig de ambitie al danig gezakt zijn.

En wat voor ons, eenzamen in den lande, vooral van zooveel waarde is: wij kunnen vragen stellen zoo veel we willen, en onze

redacteuren e.a. staan dadelijk klaar om ons van antwoord te dienen, om ook de moeilijkste raadsels voor ons op te lossen.

Daarom neem ik de vrijheid hierbij in ons maandblad te komen met een voor mij onoplosbare kwestie, in de hoop dat er onder de vele lezers één of meer gevonden worden, die voor mij licht in de duisternis zullen brengen.



*Aloë variegata.*

In mijn collectie heb ik 'n drietal Aloë variegata, die ik No. 1, 2 en 3 wil noemen.

No. 1 is de gewone Aloë variegata (zie o.a. omslag van Succulenta): bladeren lang  $\pm 10$  c.M., smal, spitspuntig, op dwarsdoorsnee V vormig, langs de randen 'n smalle witte streep, van onder tot boven bezet met fijne zaagvormige tandjes, op de kiel idem van de punt tot de helft van 't blad. Kleur der bladeren lichtgroen met witte dwarsbanden.

No. 2 noem ik de *Aloë variegata* stomppuntig; bladeren lang  $\pm 10$  c.M., vrij stomp van punt, vooral bij jonge planten; bladvoet breed  $3\frac{1}{2}$  c.M.; bladeren dik en gevuld, aan den binnenkant slechts 'n ondiepe goot; geen duidelijk zichtbare tandjes langs bladrand en kiel, maar bijna onzichtbare, goed voelbare knobbeltjes op bovenhelft der grootste bladeren (bij 2- en 3-jarige stekplanten ook geen knobbeltjes).

Kleur der bladeren donkergroen met helderwitte dwarsbanden, een breede overlangsche witte streep op bladranden en bovenhelft van de kiel; onderste blad helft tot ver naar boven wazig wit met vage witte vlekken.

Bladeren niet op gelijke hoogte ingeplant, zoodat er min of meer een stammetje wordt gevormd, als bij *Haw. imbricata* of *Haw. coarctata*.

Het heele uiterlijk is dikker, sappiger, malscher dan bij de gewone *Al. variegata*.

No. 3 noemen wij onder vrienden gekscherend *Al. variegata Braatiana*, omdat die afkomstig is uit de collectie van den heer *Alph. Braat*, alhier.

Bladeren kort  $\pm 8$  c.M., breed  $4\frac{1}{2}$  c.M., vrij stomp van top, eindigend in een klein roodbruin puntje; dik en gevuld, met kleine binnenvaartsche welving over de heele lengte; duidelijk zichtbare tandjes langs bladrand en kiel, geplaatst op 'n flauwwitte streep. Kleur der bladeren donkergroen met witte dwarsbanden. In 't hart zijn de bladeren ietwat wazig wit, maar op verre na niet zoo sterk en zoo hoog als bij No. 2.

In 't hart der plant zitten de jonge bladeren tot een krop bijeengeperst, bijna als de kop van *Crassula pyramidalis*. De jonge bladeren groeien met drieën tegelijk naar boven, terwijl bij No. 1 en 2 blad voor blad bij opvolging de hoogte ingaat.

Groeiwijze is 'n min of meer opgericht rozet.

Wat zouden nu de namen zijn van No. 2 en No. 3?

Oudenbosch.

J. J. v. d. HORST.

*Naschrift.* De toegevoegde foto is niet voor reproductie geschikt, doch zoo goed als wij kunnen zien, zijn alle drie planten van de soort *Aloë variegata*, althans No. 1 en 2. No. 1 is meer smalbladig, doch men moet niet vergeten, dat door verschil in standplaats (meer of minder vocht, meer of minder sterke belichting) op de natuurlijke groeiplaatsen vormen ontstaan welke soms tamelijk

veel van het type afwijken. Hetzelfde geldt ook van de standplaats in onze collecties. Zelf bezit ik twee planten van *Aloë variegata*, waarvan de eene steeds beschaduwd onder andere planten staat, terwijl de andere, hoewel niet op de volle zon, toch het volle licht krijgt. Bij laatstbedoelde plant zijn de bladeren korter, dikker, breeder en krachtiger gestreept dan bij de eerste, welke lange, smalle meer wazig gevlekte bladeren heeft. Een mooi voorbeeld van een ideaal gegroeide *Aloë variegata* met zuiver geteekende bladeren werd afgebeeld in jaargang 1930 bladz. 21, welke wij hier nog eens afdrukken. No. 3 kan, gezien de rosetvormige groeiwijze, de na verwante *A. ausana* Drt. zijn. De bladeren bij deze soort zijn echter langer (tot 12 cm.), de vlekken staan niet duidelijk in rijen. Echter bestaan ook bij deze soort afwijkingen en tusschenvormen met *A. variegata*. Red.

#### ARGYRODERMA.

Argyros = zilver, derma = huid. Dit geslacht was tot voor korten tijd in een beperkt aantal soorten bekend. Deze plantengroep is wat monotoon, niet zoo expressief in kleur en teekening als het geslacht *Lithops*. De bekendste zijn wel: *Argyroderma testiculare* met enkele variëteiten, *A. de Laetii*, en nog een paar anderen, die in *Succulenta* 1928 bld. 104 en vervolgens beschreven zijn. De hoofdkleur der bloemen is geel, soms ook purper en wit, ook wel eens rood. Hoewel het lastig is, de planten onderling goed te onderscheiden, heeft men toch getracht een zoo goed mogelijk passenden sleutel te vinden. Louise Bolus geeft in *South African Gardening and Country Life* Augustus 1934 eenige kenmerken, welke ik hier laat volgen. Om de planten uit elkaar te houden, gaat men uit van:

- 1°. of de plant solitair is, met één paar bladeren, dat de gewone jaarlijksche groei is, of zodevormend. In het eerste geval bestaat de plant uit één lichaam en wordt enkel genoemd;
- 2°. wordt gemeten, hoe groot de divergentie is op de top van beide bladeren van één plant. Dit kan  $\pm 50$  m/m zijn, wanneer de bladeren geheel divergeeren, (wijd uit elkaar staan) en het grootste gedeelte van de dorsale lengte met den bodem in contact is, of in het andere uiterste geval staan de bladeren vlak tegen elkaar en gaan tegen den bloeitijd iets open om de bloem door te laten;

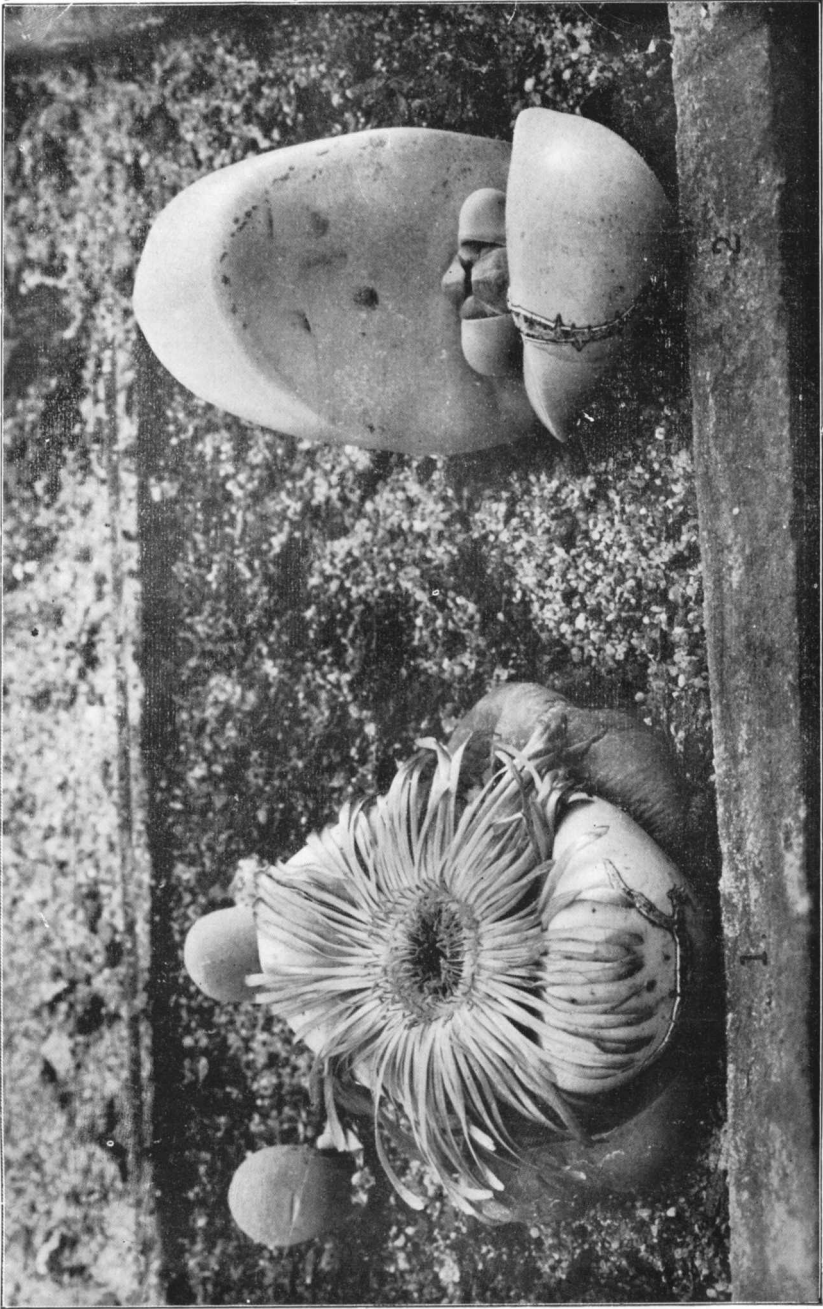
- 3°. de relatieve lengte van het vergroeide en van het vrije gedeelte der bladeren bepaalt het aanzijn van het lichaam;
- 4°. de gedaante of de vorm van het vlakke gedeelte van het binnenoppervlak van het blad (het buitenoppervlak van een gewoon loofblad) wordt opgenomen. De buitenlijn kan zijn: rhombisch, met ronde hoeken, of bijna cirkelrond, of breeder dan lang, of langer dan breed, of er is dikwijls een deuk op een kant van het blad, lijkende op den indruk van een duim, die de symmetrie van de buitenlijn verstoort. Deze deuk wordt gevormd in het vroege stadium van den groei, door den druk van de bloemknop, want het komt alleen voor aan den kant van de bladeren, die tegenover de bloem zitten. Deze deuk blijft bestaan, zoolang het bladpaar bestaat, grooter wordende met den groei der bladeren;
- 5°. afmetingen der bladeren;
- 6°. de relatieve lengte van het vaste en het vrije gedeelte van de bracteën, en de hoogte van de bloem, waarbij ze behooren. Dan de lengte van de bloembuis, de bloembladeren, of ze breed of smal zijn, dicht op of los uit elkaar, de kleur van de bloem, de meeldraden, de lengte met al of niet papillen, het honingvocht, hoever de bloem is ingesloten of uitsteekt tusschen de beide bladeren.

Het lijkt me niet gemakkelijk, om, aan de hand van bovengenoemde gegevens, een *Argyroderma* te bepalen.

Het aantal nieuwe soorten, dat in de paar laatste jaren, voornamelijk door Dr. Luckhoff is gevonden, belooft tusschen 20 en 30. Eenige, die door L. Bolus in bovengenoemd tijdschrift beschreven zijn, mogen hier genoemd worden:

*A. Luckhoffii* — *A. aureum* — *A. angustipetalum* — *A. Villetii* — *A. ovale*.

De *Argyrodermagroep* komt voor in het van Rhijnsdorpdistrict, bij Richtersfeld en op andere plaatsen. De grond is daar zouthoudend, het is dan ook goed aan het grondmengsel 0,3 % keukenzout toe te voegen. De wortels van een *Argyroderma* zijn min of meer houtachtig, niet dik, niet diepgaand, met een groote hoeveelheid fijne wortels over de geheele lengte. De bloeitijd in Zuid-Afrika is April—Mei, dat is dus, als de herfst daar reeds begonnen is. De bloeitijd bij ons is Oct.—Nov., vooropgesteld, dat we voldoende licht hebben. De kultuur is niet moeilijk. Het grondmengsel hetzelfde als bij Lithops, men kan ze dus ook in de Limb.



*Arggyroderma. De Laetii.*

löss zetten. Voor een zonnig venster doen ze het ook heel goed. Te felle zonbestraling geeft aanleiding tot rimpelen.

In den daaropvolgenden nacht verdwijnt dat rimpelen meestal. In een te vochtige kas, vooral in het najaar, of als men teveel water geeft, willen de bladeren weleens scheuren. In het voorjaar water geven, in den zomer staat de groei een poosje stil, vanaf Augustus tot October weer wat meer water geven, dan verminderen.

In den winter droog, temperatuur  $\pm 10^{\circ}$  C., dus wat warmer dan een Lithops, overigens veel licht. Zaailingen krijgen ook in den winter iets water, zorg dragen de plantenlichamen niet vochtig te maken. Zaden uit een zaaddoos talrijk, klein, glad,  $\pm$  eivormig, gemakkelijk kiemend, de kiemplantjes in een seizoen ter grootte van een erwt of grooter.

De bloem bestuift zichzelf niet.

F. SWÜSTE.

### HET LEEKENHOEKJE.

*Correspondentie over deze rubriek s. v. p. te richten tot J. M. van den Houten, Mathenesserlaan 364a, te Rotterdam.*

Een pas beginnend liefhebber deed me onlangs de vraag: Hoe kom ik zonder al te veel kosten aan een aardige verzameling, waar ik plezier van heb. U voelt wel, dat het antwoord lang niet zoo eenvoudig is, als het wel lijkt. En in plaats van hem een lange naamlijst te sturen van planten, die ieder voor zich wel aanbeveling verdienen en die misschien in combinatie met elkander heelemaal geen bevredigende verzameling zouden vormen, meende ik beter te doen met maar eens in het algemeen na te gaan, welke eischen we nu aan zoo'n niet al te kostbare liefhebbers verzameling zullen moeten stellen. Een zeer belangrijke factor is, dat de planten, die men kweekt soortecht zijn en op het etiket hun juisten naam vermelden en ten tweede, dat het soorten zijn, die inderdaad de liefhebberij helpen bevorderen en niet door gemis aan resultaten afschrikken. Zij, die succes hadden met het kweeken van nog zoo'n eenvoudig cactusje verlangen naar meer, maar wie jarenlang vergeefs op een bloempje wachtte, of wie soorten kweekt, die weinig groei vertoonen, zal uiteindelijk zijn geduld wel verliezen en ermee ophouden. Tegen juiste benamingen wordt nog al eens gezondigd en waar dit van de zijde van den verkooper uit onwetendheid geschiedt, is dit lang zoo erg niet, als wanneer het

gebeurt op een wijze, zooals we toevallig eens meemaakten bij een tweedehands bloemenzaakje, waar de verkoper zoo maar luk raak een naam op het houtje schreef en toen we hem daar later op attent maakten, zeide: „Nu ja, dat weten die lui immers toch niet. Als ze maar een naam zien staan, is het allang goed.” Dat er op deze wijze rare namen in de wereld komen is te begrijpen en we worden nog telkens voor zulke puzzles geplaatst, waar we met behulp van geen enkel boek uit kunnen komen. Hetzelfde gebeurt ook nog al eens als bij het overschrijven van half uitgebleekte etiketten een vrije vertaling volgt van wat er oorspronkelijk gestaan heeft. Hiervan zijn ons eveneens in den loop der jaren zeer merkwaardige staaltjes bekend geworden. Maar ten slotte is het niet zoo tragisch, wanneer bij een werkelijk goede plant een verkeerd naamhoutje staat. Met behulp van een aantal goede afbeeldingen komt men de geslachtsnaam in den regel wel te weten en door zoo nu en dan eens te gaan kijken bij een serieus verzamelaar gelukt het ten slotte den juisten naam te verkrijgen. Maar dan ook zorgen, dat ze niet weer verdwijnt. Wanneer zoo een beginnend verzamelaar dan verder vraagt, wat zal ik nu eens koopen, dan geef ik hem steeds den raad, koop een niet al te kleine plant en liefst een bloeiende. Dan weet men in de eerste plaats, hoe de bloemen er uit zien en dat men dus geen kat in den zak koopt. Tevens heeft men dan een behoorlijke kans, dat de plant het volgend jaar weer zal bloeien. Het steeds maar afnemen van stekbolletjes, zooals dat bijvoorbeeld bij *Echinopsis* veel geschiedt, is wel een eenvoudige manier om jonge planten te krijgen, maar heeft u al eens nagegaan of zulke planten wel ooit bloeiden? Juist bij dit geslacht, dat zeker al meer dan een eeuw grootendeels vegetatief vermeerderd is, wil het met de bloeiwilligheid wel eens haperen. Een sterk sprekend voorbeeld hiervan zagen we bij een bevriend cactushandelaar, die een paar jaar geleden een partij importen uit Argentinië had laten komen, die rijkelijk bloeiden en na bestuiving flinke vruchten voortbrachten met zeer kiemkrachtig zaad. De zaailingen hiervan bleken snelle groeiers, waarvan we zelf een aantal mochten opkweeken. In hun derde jaar bloeiden er al meerdere, met bloemen, die vele malen grooter waren dan de bol, waaruit ze ontsproten.

Welke van de twee manieren om cactussen aan te kweeken, door stekken of door zaaien, de beste is, moeten we uit de practijk leeren. Zoo zal men *Phyllo's* in den regel liever uit stek kweeken, in de eerste plaats omdat men dat zeker weet met welke soort men te

doen heeft en ten tweede omdat Phyllozaad niet zoo best kiemt, wat alweer een gevolg is van al te vaak toegepaste hybridisatie. Hoe gebeurt dat kruisen meestal? Men bestuift bloemen, die men toevallig gelijktijdig in bloei heeft en lang niet altijd is de combinatie een gelukkige. Betreft het bloemen, die tot verschillende geslachten behooren, dan zal in de meeste gevallen wel geen kiembaar zaad gevormd worden en zoo het al eens een enkele keer gelukt, dan is zoo'n tusschenvorm stellig niet beter dan een der ouders en zijn we dus niets verder gekomen. Alleen waar hybridisatie stelselmatig geschiedt, bestaat er kans op fraaie nieuwigheden. Maar daar is de wacht voorloopig niet op, want er is de laatste jaren zooveel nieuws aan de markt gekomen, dat er keuze te over is. Iets, waar beginners vaak mee sukkelen, is de grond. Onze voornaamste cactushandelaars leveren tegenwoordig een zeer behoorlijk grondmengsel tegen billijken prijs en wie meent zelf geen goede aarde voor zijn planten te kunnen samenstellen, zal goed doen zich zoo'n zak grond aan te schaffen. Ze gaat een heele poos mee. Wat de aarde betreft, daar zijn zelfs ingewikkelde recepten voor samengesteld en men krijgt dan zoo den indruk, dat het wel heel erg moeilijk moet zijn. Maar gesteld al, dat het mogelijk zou zijn van een monster geïmporteerde cactusgrond de juiste samenstelling te bepalen, dan wil dat nog alleen maar zeggen, dat die eene plant toevallig in die bepaalde grond stond. Maar dan weet men eigenlijk nog maar heel weinig. En daarom herhalen we, dat goede gezeefde tuingrond met wat klei en zand erdoor in de meeste gevallen voldoet. En als men daar dan nog wat geklopt kalkpuin en wat fijngestampte houtskool aan toevoegt, is de zaak in orde, behalve voor de boombewonende soorten, die een los poreus mengsel vragen en waaraan men dus een deel turfmoel kan toevoegen.

#### OP DEN UITKIJK.

*Curt Backeberg. Blätter für Kakteenforschung.*

Voor ons ligt de Decemberaflevering van dit viertalig tijdschrift, waarmee de derde jaargang is afgesloten. In 't geheel werden 153 soorten afgebeeld, talloze nieuwigheden beschreven, terwijl bovendien vele andere gegevens over de cactussen werden gepubliceerd. Bij elkaar in den stevigen klemmap vormen deze jaargangen een waardevol handboek met onmisbaar studiemateriaal.

Voor den komenden jaargang kan, tegelijk met de B. f. K. ook het Jaarboek der Deutschen Kakteengesellschaft (dat anders alleen

voor de leden der D. K. G. verkrijgbaar was), bij den heer B a c k e b e r g besteld worden. Dit jaarboek verschijnt voortaan in hetzelfde formaat als de B. f. K., zoodat beide bij elkaar gebonden kunnen worden. Beide zullen trouwens voortaan één geheel vormen: B a c k e b e r g vervolgt in zijn B. f. K. de systematische in-deeling en beschrijving van nieuwe soorten, terwijl in het Jaarboek door verschillende deskundigen meer morphologische en phyto-graphische onderwerpen behandeld zullen worden.

De prijs der B. f. K. bedraagt RM. 4,20 en van het Jaarboek RM. 4,— per jaar. De heer B a c k e b e r g is genegen voor ons land, in verband met de waardevermindering van den gulden, hierop 25 % korting te geven.

Wij vertrouwen, dat velen van deze gelegenheid gebruik zullen maken om in het bezit der nieuwste cactusliteratuur te komen.

G. D. D.

#### BOEKBESPREKING.

*Rodriguesia*. Anno II, No. 5, Junho-Setembro-Inverno de 1936.

In deze nieuwste publicatie van den botanischen tuin te Rio de Janeiro vinden wij o.a. een beschrijving van *Strophocactus Wittii* (Sch.) Br. et Rose. Verder geeft Fern. Rom. Milanez een met 19 afb. geïllustreerd artikel over „Estructura secundaria das raizes de *Rhipsalis*”, terwijl aan het slot nog een artikel volgt over *Rhipsalis epiphylloides* Campos Porto et Werdermann met foto, overgenomen uit het Jaarb. der D. K. G.

H. Jacobsen. Register der Gattungen und Arten zu A. Berger, Crassulaceae.

Het mooie handboek van Alwin Berger over de Crassulaceae, dat als Band 18a der 2e uitgave van „Die natürlichen Pflanzenfamiliën” von A. Engler bij Wilhelm Engelmann te Leipzig in 1930 verscheen, bevat jammer genoeg geen register, zoodat het vaak moeilijk is een bepaalde plant op te zoeken. De heer H. Jacobsen, hortulanus aan den botanischen tuin te Kiel heeft in deze leemte voorzien, door een register van al de in bovenbedoeld werk genoemde plantennamen samen te stellen. Een arbeid waarvoor ieder, die van Berger's handboek gebruik maakt, hem dankbaar zal zijn.

G. D. D.

---

INHOUD: Merkwaardige knopvorming bij *Gymnocalycium Mihanovitchii*. — Bloeiende Rotsactus. — *Sedum nutans*. — Behandeling van onze Mesems. — *Ceropegia fusca*. — Alle drie *Aloe variegata*? — *Argyroderma*. — Het Leekenhoekje. — Op den uitkijk. — Boekbespreking.